

A LYUKAS KÖPÖNYEG

Szól Damjanics: „Ezer kartács, bomba!
Győztünk, fiúk, álljatok csak sorba!
Harcoltatok, mint az oroszánok,
Tisza mellett, Zagyva mellett –
Föl a fejet, ki a mellet!
Büszke vagyok rátok!

Éljen az én két szép zászlóalj!
Diadalmi énekét hadd halljam!
Csak azt tudnám: melyik harcra készebb?
A harmadik? A kilencedik?
Isten tudja: melyik, melyik,
Melyik a vitézebb!

Ejnye, ejnye, kis piros sipkásom!
Köpönyeged hibás, amint látom.
Osztrák golyó lyukat ütött rajta...
Nesze, fiam, egy érdemjel!
Kossuth küldte szeretettel,
Ez majd betakarja.

Neked is kék, te kis tintanyaló?
Az érdemjel csak vitéznek való!
Mutasd csak a köpönyeged mégis!
Ez is lyukas, amint látom,
Betakarom, hős barátom,
Áldjon meg az ég is!

Én Istenem, mennyi vitéz gyerek!
Soha ennyi lyukas köpönyeget!
Ej de hullt a golyók zivatarja!
Nincsen elég érdemjelem,
No majd sorba megölelem,
Szivem betakarja!”